

Něco velkého, a ať je to láska (IX): Je mé rozhodnutí správné?

„V průběhu rozlišování našeho vlastního povolání nejsme nikdy sami, protože každé povolání se rodí a formuje v Církvi.“

05.04.2024

Apoštolové důkladně přemýšlejí, když reflektují Ježíšovo setkání s mladým bohatým mužem a to, jak skončilo: tento mladý muž „odešel zarmoucen“ (Mt 19,22nn). Možná

jsou znepokojeni z toho, jak se na něj Ježíš díval, ne smutně, ale přeci jen s bolestí v očích: „*bohatý jen těžko vejde do nebeského království*“. Petr pak vyjádří jejich společnou obavu: „*My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou. Co tedy budeme mít?*“ S připomínkou těchto slov a se stejnou blízkostí blízkého přítele se sv. Josemaría obrátil na našeho Pána ve chvíli obtížné pro Dílo: „Co s námi bude? ... Co teď s námi uděláš? Nemůžeš opustit ty, kteří Ti důvěřovali!“¹

Co se se mnou stane?

Na začátku našeho povolání, stejně jako na začátku jakékoli cesty, na kterou se vydáme, pociťujeme určitou nejistotu. Když Bůh dovolí, aby do našeho srdce vešel neklid a my zároveň začínáme vnímat, že určitá cesta může být pro nás tou pravou, je pouze přirozené, že se

sami sebe ptáme: je to ta správná cesta?

Co se skrývá za touto pochybností? Především, tento strach je zcela normální. Je to strach z našich vlastních rozhodnutí týkajících se našich životů: nevíme, co nám budoucnost přinese, kam nás tato cesta povede, protože jsme po ní ještě nešli. Tato pochybnost je také známkou naší touhy udělat správné rozhodnutí, chceme, aby náš život měl hodnotu, abychom zde zanechali nějakou stopu. Navíc, jakákoliv velká a krásná snaha od nás vyžaduje to nejlepší, a proto nechceme spěchat. Ale nejhlubší důvod je mnohem mysterióznější a zároveň jednoduchý: Bůh nás hledá a my chceme žít s Ním. Obvykle to není Bůh, koho se bojíme, ale my samotní. Naše křehkost tváří v tvář takové nesmírné Lásce nás rozrušuje, domníváme se, že se jí nikdy nevyrovnáme.

Když se Petr ptá Ježíše „co tedy budeme mít“, když se sv. Josemaría ptá Ježíše „co se s námi stane“, když se křesťan ptá Ježíše „co se se mnou stane“ jestliže se vydám touto cestou, jak odpovídá Kristus? Ježíš promlouvá přímo k našemu srdci a jeho hlas přetéká radostí a láskou. Říká nám, že Bůh vsází na každého z nás a Bůh své sázky neprohrává. Život s sebou přináší dobrodružství, risk, omezení, výzvy, snahu; vyžaduje opustit omezení našeho malého světa, který můžeme řídit, a objevit krásu zasvěcení našeho života něčemu většímu, než jsme my, což plně uspokojí náš hlad po štěstí.

Umíme si představit laskavý pohled v Ježíšových očích, když pronesl slova, která nalezla a stále nalézají odezvu v mnoha srdcích: A „*každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný.*“ (Mt

19,29) Bůh nikdy nenaděljuje polovičatou mírou.

Nicméně nesmíme očekávat, že před sebou uvidíme zcela jasnou cestu nebo detailní plán. Bůh má pro nás plán, ale také počítá s naší vlastní iniciativou. „Když si člověk není jist, k čemu ho Bůh povolává, musí prosit Ducha svatého o světlo, jež mu umožní nahlédnout své povolání. Ale pokud člověk, kterého se to týká, a ti, jejichž rolí je pomoci mu v rozlišování svého povolání (například cestou duchovního vedení), nevidí žádné objektivní překážky a jestliže Prozřetelnost (obvykle obyčejným lidským způsobem) vede onoho člověka směrem k této zkušenosti, pak je zapotřebí kromě prosby o světlo Ducha svatého i to, abych ‚chtěl‘, prosit také o to, aby v tomto věčném povolání samotném našel sílu pozvednout se ke své svobodě právě v tomto čase rozhodnutí.”²

Nejsme sami, Církev nás doprovází

V procesu rozlišování našeho vlastního povolání nejsme nikdy sami, jelikož každé povolání se rodí a formuje v Církvi. Prostřednictvím naší matky Církve nás Bůh k sobě přitahuje a povolává a Církev nás na naší cestě k Bohu radostně doprovází.

Církev přitahuje. V průběhu dějin Bůh používá lidi, kteří zanechávají hlubokou brázdu svým životem, kteří otevřou cesty sebeobdarování ostatním. Jejich životy, jejich ideály, jejich učení nás inspirují a zneklidňují zároveň, vytahují nás z nástrah našeho sobectví a povolávají nás k plnějšímu životu, k životu lásky. Toto volání je součástí Božího plánu – je to Duch svatý, který pro nás připravuje cestu.

Církev povolává. Bůh „nás nežádá o povolení ke ‚zkomplikování našeho života‘. Vstoupí do něho... a je to.”³ _

Aby tak učinil, spoléhá na odvahu svých dětí zvát ostatní k vážnému rozvažování nad možností zasvěcení svých životů Jemu. Ježíš přirovnává nebeské království k velké hostině, na které Bůh chce, aby se jí účastnili všichni, muži a ženy, včetně těch, kdo nebyli původně mezi pozvanými. A popravdě, Bůh obvykle spoléhá na *pozvání zvnějšku*, aby se jeho hlas mohl rozeznít v srdci člověka.

Každé povolání v Církvi, pokud se setká s láskyplnou odpovědí, vede ke svatosti. Proto nejlepším povoláním pro člověka je právě to, které je mu vlastní. Ale žádná z cest není „apriori“ uzavřená. Život vedoucí k Bohu v manželství nebo v celibátu je v zásadě otevřen pro všechny. Náš životní příběh postupně formuje naši vlastní cestu a staví před nás specifické volby. Tato volba je spjatá s naší osobní svobodou, je to prostě jenom volba, nic víc. Kristus chce, abychom byli svobodní: „*Kdo chce jít*

za mnou... (Mt 16,24); když chceš být dokonaly... (Mt 19,21).

Ale co vede člověka k tomu vybrat si specifické povolání? Naše svoboda si žádá velké horizonty, božské horizonty lásky. Sv. Ignác Antiochijský řekl: „Křesťanství není záležitostí přesvědčivých slov, ale velikosti,“⁴ velikosti, kterou je Boží láska. Postačuje svým životem a slovy nastolit konkrétní cestu v církvi v celé její kráse a prostotě, aby k ní byly duše přitahovány její vlastní silou, pokud se nechají vyzvat Kristem. (srov. Mk 10,21) Něco v srdci onoho člověka – velmi intimní a hluboké, a dokonce i pro něj tajemné – souzní s tímto návrhem cesty v církvi. Jak řekl řecký filozof: „Podobné se poznává podle podobného.“⁵ Autentický život ostatních křesťanů nás vyzývá, abychom se přiblížili Ježíši a darovali mu své srdce. Vidíme příklad svatosti u lidí, kteří jsou nám blízcí, a říkáme

si: „Možná i já...“ Je to „pojdte a uvidíte“ evangelia, které nás vyzývá tady a teď (Jan 1,46).

Církev vítá a doprovází. Každý normální člověk, i bez zvláštního povolání, se může vydat na cestu služby a sebedarování: v celibátu nebo v manželství, v kněžství, v řeholním stavu. Rozpoznání povolání každého člověka zahrnuje pohled na správný úmysl a schopnosti daného člověka, na jeho vhodnost pro konkrétní cestu.

Toto rozlišování vyžaduje pomoc druhých lidí, zejména prostřednictvím duchovního vedení. Kromě toho vyžaduje také rozvahu těch, kteří řídí konkrétní církevní instituci, o níž se uvažuje jako o možné životní cestě. Poslání přijetí ze strany církve zahrnuje také ujištění, že každý člověk najde své správné místo. Pokud se nad tím zamyslíme, je zjevně Božím požehnáním, že při

snaze rozhodnout se o plánu svého života nacházíme lidi, kterým můžeme důvěřovat a kteří zase důvěřují nám. Tito tak mohou s hlubokou znalostí naší osobní situace s klidným svědomím konstatovat: „Měj odvahu, ty to zvládneš. Máš potřebné předpoklady a talent pro toto poslání, které je možná určeno právě tobě a které můžeš přijmout, pokud o to opravdu stojíš;“ nebo kteří nám mohou říci, také na základě svého svědomí: „možná to není tvoje cesta“.

Povolání je vždy výhodné pro obě strany. Je tím nejlepším pro každou ze dvou stran vztahu: pro dotyčnou osobu i pro církevní instituci, které se týká. Náš Otec Bůh sleduje každý z těchto osobních příběhů velmi pozorně svou láskyplnou prozřetelností. Duch svatý vychovává v církvi instituce a cesty svatosti, které mohou být kanálem a pomocí pro konkrétní lidi. A je to

také Duch svatý, kdo vybízí jednotlivce, aby v určitém okamžiku svého života obohatili svým vlastním sebedarováním tyto kanály v církvi.

Skok víry: důvěra v Boha

Když Ježíš vidí, že za ním jde množství lidí, ptá se Filipa: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ (Jan 6,5) Apoštolové si velmi jasně uvědomují, že nemohou udělat nic pro to, aby nasýtili hlad tolika lidí. Mají k dispozici pouze pět ječných chlebů a dvě ryby, které přinesl mladý chlapec. Ježíš vezme chleby, dá najíst všem a zbude toho tolik, že učedníkům řekne: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ (v. 12) Jedině Ježíš může zajistit, aby se v našem životě nic neztratilo, aby to bylo službou celému lidstvu. Musíme mu však svěřit vše, co máme. On pak koná zázraky a prvními, kdo z nich má prospěch, jsme my sami.

Důvěra v Boha, která mu otevírá dveře našeho života, nás vede k tomu, abychom měli soucit se zástupcem, který po něm hladoví jako ovce bez pastýře. A uvědomit si, že On spoléhá na nás, že všem těmto lidem přineseme jeho Lásku. A pak se vydat na cestu, protože je to úsilí, které bychom si sami nikdy nedokázali představit. Vydat se na cestu s vědomím, že s Boží pomocí půjdeme vpřed: svěřit se do jeho rukou a zcela na něj spoléhat. A protože Bůh se nám nevnucuje, je zapotřebí „skok víry“: „Proč se jednou provždy nevydáš Bohu... opravdu... hned!“⁶

Jistě je třeba vše pečlivě zvážit. Církev tomu říká období rozlišování. Je však dobré mít na paměti, že „rozlišování není domyšlivá sebeanalýza, sobecká introspekce, nýbrž pravé východisko z nás samotných vstříc tajemství Boha, který nám pomáhá plnit poslání,

které nám svěřil pro dobro bratří“.⁷
Povolání znamená vyjít ze sebe,
opustit svou zónu pohodlí a osobní
jistoty.

Pokud se rozhodneme pro seskok
padákem, musí se padák správně
otevřít, abychom mohli šetrně
přistát. Nejprve však musíme
vyskočit z letadla se stále zavřeným
padákem. Podobně i povolání
vyžaduje důvěru v Boha a opuštění
našich osobních opor. Svatý Jan
Zlatoústý řekl s odkazem na Tři
mudrce: „Když byli mudrci v Persii,
viděli jen hvězdu. Když však opustili
své domovy, spatřili Slunce
spravedlnosti. Můžeme říci, že kdyby
zůstali ve své vlasti, hvězdu by
nadále neviděli.“⁸

„Víš, že tvoje cesta není jasná. - A
není jasná proto, že nenásleduješ
Ježíše zblízka, a tak zůstáváš v
temnotách. - Na co čekáš, aby ses
rozhodl?“⁹ Cestu mohu následovat

jen tehdy, když si ji zvolím a žiji to, co jsem si zvolil. Abychom i nadále viděli hvězdu, musíme se vydat na cestu, protože Boží plány vždy přesahují naše vlastní možnosti. Schopnými se stáváme jen díky důvěře v Něho. Na začátku to nedokážeme a potřebujeme růst. Ale abychom mohli růst, musíme věřit: Beze mne nemůžete činit nic (Jan 15,5) - ale se mnou můžete dělat všechno.

Proto se mýlí ti, kteří stráví mládí čekáním na definitivní osvětlení své životní cesty a nedokáží se rozhodnout. V dnešní době existuje také zvláštní překážka: pořizuje se tolik selfie, mladí lidé se vidí na tolika fotografiích, že by si dokonce mohli začít myslet, že už se dokonale znají. Nicméně k opravdovému nalezení vlastní identity je třeba znovu objevit to, co člověk ve svém životě ještě nevidí: prvek „tajemství“, Boží přítomnost a jeho lásku ke

každému člověku. Žít naplno znamená objevit a s důvěrou se odevzdat tomuto tajemství, přijmout logiku a způsob uvažování, které nemůžeme plně pochopit.

Dějiny psané Bohem začínají opatrnými krůčky. Ale důvěra, která riskuje vše, je cestou k dosažení našich největších snů, snů Božích. Když se jako dobré Boží děti necháme vést Duchem svatým (srov. Řím 8,14), náš život dosáhne výšin, o jakých se nám ani nesnilo. To je cesta Mudrců, Marie, mladé dívky, která se stane Matkou Boží, Josefa, tesaře, kterého Bůh přijme za svého otce, apoštolů, kteří se povznesou nad své počáteční omyly a pochybnosti, aby se stali sloupy, na nichž je postavena církev, a tolika křesťanů, kteří nás předcházejí a provázejí. Kdo by kdy mohl snít o tomto tajemství na začátku svého života? Jasně je to vidět až na konci. Ale konec je možný jen proto, že na začátku se každý

rozhodl opustit svou falešnou jistotu a „skočit“ do silné náruče svého Boha Otce¹⁰.

Když tedy proběhne rozlišování a konkrétní povolání se vyjasní s určitými rysy, je pro další postup jasné, že je třeba udělat počáteční skok víry: říci „ano“. Proces rozlišování ještě vyžaduje závěrečnou fázi, a proto církev s moudrostí utvářenou mnoha staletími zkušeností předvídá potřebu řady postupných kroků, aby si byla co nejvíce jistá vhodností těch, kdo chtějí nastoupit konkrétní cestu povolání. Tento způsob jednání přináší do srdce člověka mnoho pokoje a posiluje rozhodnutí důvěřovat Bohu, který člověka přivedl na cestu sebedarování. Nejde o to, že bychom pochybovali o Bohu, ale o sobě, a proto důvěřujeme jemu a církvi.

Z naší strany musíme zvážit, co všechno jsme a co máme, abychom byli schopni nabídnout všechno, jak vidíme v podobenství o hřivnách (srov. Mt 25,14-30). Nemůžeme si nic nechat pro sebe a nedokázat to investovat, podělit se o to. To je klíč ke zralému a upřímnému rozhodnutí: ochota dát všechno, zcela se odevzdat do Božích rukou, aniž bychom si cokoli nechávali pro sebe, spolu s vědomím, že toto naše sebedarování přináší pokoj a radost, které nevycházejí z nás samých. A pak se začne utvářet silné přesvědčení, že jsme skutečně našli svou cestu.

Když Maria rozpoznává své povolání, ptá se anděla: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ (Lk 1,34 a dále) Anděl je poslem, prostředníkem, jehož volání je ozvěnou Božího hlasu. Maria si

neklade žádné podmínky, ale klade otázku, aby si byla jistá. A anděl ji ujišťuje: Duch svatý bude působit, protože to, co jsem ti řekl, přesahuje tvůj rozum, ale u Boha nebude nic nemožného (v. 37). Jestliže se i naše Matka Maria potřebuje ptát, není divu, že každý z nás potřebuje požádat o radu, když začne ve svém srdci vnímat Boží lásku. Co mám dělat, abych mu daroval svůj život? Jaká je podle vás nejlepší cesta, abych našel štěstí? Jak skvělé je požádat o radu, abychom mohli říci „ano“ se zářící svobodou a naplnění důvěrou v Boha. Do jeho rukou vkládáme celou svou bytost: Ať se mi stane podle Tvého slova.

1 Andres Vázquez de Prada,
Zakladatel Opus Dei, III. díl, str. 26.

2 Fernando Ocáriz, „La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia“, v: El Opus Dei en la Iglesia, Rialp, Madrid 1993, s. 153.

3 Svatý Josemaría, Výheň, č. 902.

4 Sv. Ignác z Antiochie, List
Římanům, č. 3.

5 Aristotelés, O duši I, 2.

6 Svatý Josemaría, Cesta, č. 902.

7 Papež František, Apoštolská
exhortace Gaudete et exsultate (19.
března 2018), č. 175.

8 Sv. Jan Zlatoústý, Kázání na
Matoušovo evangelium, VII, 5.

9 Svatý Josemaría, Cesta, č. 797.

10 Svatý Josemaría, Křížová cesta,
Sedmé zastavení.